מב:

מתני' 🌣 נץ שיצא מתחת הפמיש והזיק

חייב ביגמל שהיה מעון פשתן ועבר ברשות

הרבים ונכנם פשתנו לתוך החנות ודלקו

בנרו של חנוני והדליק את הבירה בעל גמל

חייב יהניח חנוני נרו מבחוץ • החנוני חייב

ירבי יהודה אומר בנר חנוכה פמור: גמ"

יאמר רבינא משמיה דרבא ש"מ מדרבי

יהודה נר חנוכה ימצוה להניחה בתוך עשרה

דאי סלקא דעתך למעלה מעשרה אמאי אמר

ר' יהודה גר חנוכה פפור לימא ליה הוה ליה

לאנוחה למעלה מגמל ורוכבו אלא לאו ש"מ

ל) [ב"ב כו. שבת כל:],לעיל כב. שבת כל:,

ב) למיל ל. ד) ושבח כח:ז.

ה) שבת כא:, ו) [לקמן סט:

ה) [סוכה נד. וש"נ], ע) ב"מ נו: שבועות מב:,

י) ולקמן קיו:ן, ל) ושמות

ס [נקנק קה.], שם [במות כב], () [דף סג:], מ) [עי' סוס' חגיגה ח. ד"ה אמאי

ותום' תענית יג: ד"ה מאיז.

,מיים (מ

תורה אור השלם

ו. כי יגנב איש שור או

יי בּ בְּבֵב אָ שׁ שׁוּי אַנְ שָׁה וּטְבָחוֹ אוֹ מְכָרוֹ חֲמִשָּׁה בָּקֶר יְשַׁלֵם תַּחַת

השור וארבע צאן תחת

ַּוּשֶּׁוּוּ. 2. עַל כָּל דְּבַר פֶּשַׁע עַל

שור על חמור על שה

עַל שַּׂלְמָה עַל כָּל אֲבֵרָה

עד האלהים יבא דבר

אַ הְנֶיתָם בְּאַ יְבֶּ שְׁנֵיתָם אֲשֶׁר יַרְשִׁיעָן אֱלֹהִים יְשַׁלֵם שְׁנֵיִם לְרַעָהוּ: שמות כב ח

גליון הש"ם

ם. מתני' החנוני חייב. עיין

לעיל דף כז ע"ב תום׳ ד"ה

ה"ג אמאי:

לעזי רש"י

[אישטינציל"א]. ניצוץ.

מוסף רש"י

גץ. נילון, אישטינליל״ש מו מוורות ראי סיולאם מו

שבת כא:) היולאת מן הברזל כשהפטיש מכה עליו

(ב"ב כו.) פטיש. קורנק

גדול על נפחים (שבת בא:). את הבירה. נית

גדול (לעיל כב.). בעל גמל חייב. שלא היה

לו להגדיל בחבילתו שתכנס

לחנות (שבת כא:). בנר חנוכה פטור. חנוני,

סניסה שם מחוו שמלוה

למעלה מעשרים אמה

פסולה. דלא שלטא בה עינא למעלה מכ' אמה

וליכא פרסומי ניסא ווורח

דתנן בהו בהדיח בעירובין

(ב.) ומסכת סוכה (ב.)

שברשות פרסום

אשטנציי"ל

תוס׳ לקמן סו: ד״ה איון, ז) ולקמו סג: קו:ן, עו א מיי׳ פ״ו מהל׳ חובל ומזיק הל' יא טוש"ע ח"מ סי שפד סעי' ב: עה ב ג מיי פי"ד מהלי מקי ממון הלי יג סמג עשיו סט טוש"ע ח"מ סי

א"ח סי' תרעא סעי ו: ב ה מיי' פ"ד מהל'

חנוכה הלכה ז סמג

עשין מד סי׳ ה טוש״ע :05 וז מיי׳ פ״ל מהל׳ נויבה הלי ו: ב ח ט מיי שם הלי יו

סי׳ שנ: גי מיי׳ פ״ד שם הלי א סמג שם טוח"מ סי שנג: שנג: ד כ ל מיי׳ שם פ״ג הל׳ א והלי ב טוח"מ סיי

סמג עשיו מא טוח"מ

רבינו חננאל

מחניי, בע היוצא מחחת פי׳ אותן השברים שיוצאין מתחת הפטיש כשמכה והנפחז על הברזל שבסדז נקראין גיצין. הדרן עלך הכונם

הכונס פרק שביעי: מרובה [מרובה מידת תשלומי בפל ממידת תשלומי ארבעה וחמשה כול׳. דשווין מידת דייקינן תשלומיז כפל תשלומי ד׳ ה', אלא שמידת כפל נוהגת בכל דב[ר ומידת תשלומי ד' ה' אינה נוהגת אלא] בשור ושה בלבד. שמע מינה דגנב עצמו, וטועז וטענת גנב. כגוז מי שהפקדוז אצלו. וטעז שנג[נב, כלומ׳ גנבוהו אחרים, ונמצא שהוא] גנבו, דינו ודין הגנב עצמו שוה, חיים משלם תשלו[מי כפל, טבחו או מכרו משלם ד׳ ה׳]. לימא מסעייא ליה לר׳ חייא בר אבא כדמפרש בה... בהכי, מי קאתני איז ביז תשלומי כפל לתשלומי ד' ה'... כל דבר להיותן זה וזה שוין בו, כדתנן אין בין נדרים חייב באחריותן] ונדבות אינו חייב באחריותן כש[אמ' הרי זה הא] [כ]ל לפן אלא) ובריהן שוין ... (אלא) [על כל] דבר פשע כולי. -רבינו כל [דבר] המטלטל ממון ומיעטנו וגופו [והעבדים] עוד השטרות הקרקעות וההקדשות. ופרכינן אי מה הפרט מפורש שור

הכת' בהז טומאה במגע ובמשא, אבל עופות דלית ... במגע ולא במשא, לא.

בריש מסכת סוכה (דף ב.) מבוי דרבנן תני תקנתא וי"ל משום דבעי למימר כסוכה נקט לשון פסולה אי נמי לפי שהיה לריך להאריך בלשון ולומר יכבה וימעט ויחזור וידליק דלמעט כמו שהיא מודלקת לא סגי

כדאמרינן בפ' במה מדליקין (שבת דף כב:) הדליקה בפנים והוליאה בחוץ לא עשה ולא כלום והכא נמי לא שנא:

הדרן עלך הכונם

מרובה. מי קמני אין בין כו׳. משמע הכא היכא דתני אין בין לא שייך למימר תנא ושייר והקשה הר"י מאורלינ"ש מהא דתנן בפ"ק דמגילה (ד' ח. ושם ד"ה אין) אין בין נדרים לנדבות אלא שהנדרים חייב באחריותן ונדבות אינו חייב באחריותו ואכתי הא איכא שהנדבה באה מן המעשר ונדר שהוא דבר שבחובה אין באה אלא מן החולין כדתנן בהתודה (מנחות ד' פא.) וי"ל דהתם לא בא לשנות כל ענין שנדר ונדבה חלוקים זה מזה אלא בא לומר שאין חיוב הבאה בזה יותר מבזה אלא אחריות אבל לענין בל תאחר זה חה שוין וכן אין בין שבת ליום הכפורים לא איירי לכל דברים שביניהם כגון איסור אכילה וכן אין בין י"ט לשבת אלא אוכל נפש בלבד לא איירי בחומר שבשניהם כגון לאו ומיתה אלא בדבר האסור או מותר לעשות בהן ועוד י"ל דהך משנה דמגילה שנויה במסכת קנים (פ״ה ועולה בין (ה״ה) גבי עולת העוף ועולה בין נדר בין נדבה אין באה מן המעשר כיון דחין בה חכילת חדם כדדרים בסיפרי בפ׳ עשר תעשר ת״ל ואכלת ושמחת שמחה שיש בה אכילה יצאו עולות שאין עמהן אכילה ואין להאריך כאן יותרי:

מרובה קתני תנא ושייר. לשון ראשון דמייתי סייעתא

לא בעי למימר דשייר דסבר ההוא לישנא דכיון דקתני מרובה אין לומר שייר כמו באין בין וכן משמע הלשון דקאמר ללישנא בתרא מי קתני אין בין מרובה קתני משמע שתחילה היה סבור דמרובה הוי כמו אין בין וא"ת ומאי שייר דהאי שייר וי"ל דשייר טענת גנב באבידה דדרים לקמן רבי

משייר כי אם דבר אחד כיון דלא נחת למניינא אלא דגלי לן שיש ריבוי בכפל מארבעה וחמשה:

יצאר קרקעות בו'. וא"ת כיון דאמעיטי משבועה כדאמרינן בפרק הזהב (ב"ת ד' a) תיפוק ליה דאין בהם כפל בטוען טענת גנב דלא משלם אלא בשבועה כדאמרינן לקמן בשמעתין וליכא למימר דאנטריך לקופן ונשבע דבהגוזל קמא (לקמן ד' קו.) מוכח דלא משלם אא"כ ב"ד משביעין אותו וי"ל דאנטריך להיכא דנשבע ע"י גלגול כדתנן (קדושין ד' כו.) זוקקין הנכסים שיש להם אחריות עם הנכסים כו' לישבע עליהן ומיהו לפי מאי דמסקינן לקמן האי כל ריבוי הוא מדלא כתיב הני פרטי גבי כסף וכלים וס"ל דכפל ושבועה הכל אחד ניחא דליכא אלא חד קרא לתרוייהו וא"ת וגניבה בקרקע היכי שייכא וי"ל במשיג גבול א"נ במחובר לקרקע כי ההיא די' גפנים טעונות וטוען שנגנבו לו ה' ונמלא שהוא גנבם (שבועות ד' מב:): רצאר שטרות. ואם תאמר למה לי קרא למעט מכפל והא אפי׳ אבדו בידים לא משלם קרן למאן דלא דאין דינא דגרמי ואפי׳ מאן דדאין לא הוו אלא מדרבנן כדפרישים בסוף [הפרה] (ד' נד. ד"ה חמור) וי"ל כיון דאי איתיה לשטר בעין חייב להחזיר ש (תשלם) סלהא דעתד דכשמחזיר ש (תשלם) ש (תחזיר) הכפל עמו:

פסולה בסובה ובמבוי. מימה דהוה ליה למימר ימעט כדאמרי בתני' גן. אשטנליי"ל: גבו' למעלה מעשרים אמה. לא חזו לה אינשי ולא מפרסם ניסא ואנן לפרסומי ניסא בעינן:

הדרן עלך הכונם

מרובה. אין הגונב אחר הגנב כו'. דכתיבי וגונב מבית

האיש ולא מבית הגנב: גבז' בעועו טענת גנב. גנב בא וגנבו ודרשינן

לקמן בשמעתין ס דחייבו רחמנא כפילא אם נשבע ונמנא שקרן: לא קתני. אלמא נהגי ד' וה' בטוען טענת גנב אם טבח ומכר: מי קסני אין בין. דהוי דוקא ולא שייר מידי: קתני. הלת דברים שזו מרובה על זו ושייר: שהוחשו להרקעות. דכתיב והתנחלתם אותם וגו' (ויקרא כה): אין גופן ממון. אלא גורמין לגבות ממון:

מצוה להניחה בתוך עשרה אמרי לא לעולם אימא לך אפי' למעלה מעשרה מאָי אמרת אבעי לך לאנוחה למעלה מגמל ורוכבו כיון דבמצוה קא עסיק כולי האי לא אטרחוה רבנן יאמר רב כהנא דרש רב נתן בר מניומי משמיה דרבי תנחום דנר חנוכה שהניחה למעלה מעשרים אמה פסולה כסוכה וכמבוי:

הדרן עלך הכונם

מרובה מדת תשלומי כפל ממדת תשלומי ארבעה וחמשה ישמדת תשלומי כפל נוהגת בין בדבר שיש בו רוח חיים ובין בדבר שאין בו רוח חיים יומדת תשלומי ארבעה וחמשה אינה נוהגת אלא בשור ושה' בלבד שנאמר יכי יגנוב איש שור או שה ומבחו או מכרו וגו' ייאיז הגונב אחר הגנב משלם תשלומי כפל "ולא המובח ולא המוכר אחר הגנב משלם תשלומי ארבעה וחמשה: גב" ואילו מדת תשלומי כפל גוהגת בין בגנב בין במוען מענת גנב ומדת תשלומי ארבעה וחמשה אינה נוהגת אלא בגנב בלבד לא קתני מסייע ליה לרבי חייא בר אבא "דא"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן המוען מענת גנב בפקדון משלם תשלומי כפל מבח ומכר משלם תשלומי ארבעה וחמשה איכא דאמרי לימא מסייע ליה לרבי חייא בר אבא דא"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן הטוען טענת גנב בפקדון משלם תשלומי כפל מבח ומכר משלם תשלומי ארבעה וחמשה מי קתני אין בין מרובה קתני ייתנא ושייר: שמדת תשלומי כפל נוהגת כו': מנה"מ דת"ר ייַּעל כל דבר פשע כלל על שור על חמור על שה ועל שלמה פרט על כל אבידה חזר וכלל כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט ימה הפרט מפורש דבר המטלטל וגופו ממון אף כל דבר המטלטל וגופו ממון יליצאו קרקעות שאינן ממלמלין יצאו עבדים שהוקשו לקרקעות יצאו שמרות שאף על פי שמטלטלין אין גופן ממון יצא הקדש רעהו כתיב אי מה הפרט מפורש דבר שנבלתו מטמא במגע ובמשא אף כל דבר שנבלתו מטמא במגע ובמשא אבל עופות לא ומי מצית אמרת הכי והא שלמה כתיב אמרי אגן בבעלי חיים קאמריגן אימא בבעלי חיים דבר שנבלתו מטמא במגע ובמשא אין דבר שאין נבלתו מטמא במגע ובמשא לא

דהא יוחנן דמשלם כפל ואי טעין טענת גנב בפקדון לא משלם ארבעה וחמשה בטבח ומכר הכי נמי טוען טענת גנב באבידה ועוד שמשייר שותף שגנב מחבירו ושוחפין שגנבו לא משלם ארבעה וחמשה כדאמר לקמן בפירקין (ד' עח:) ועוד יש' מפרשים דאין לחוש הכא אם אינו

לפסילי (שבת כב.). דפסילי (שבת כב.). הדרן עלך הכונם משלם תשלומי ארבעה כננב דנפקא ליה מגנב הגנב (לקמו סג:). על דבר פשע. סיפיה דקרא משתעי בטוען טענת גנב או בגנב עלמו (ב"מ נד:).